

Proloog

Slangeneinde

Ze waren van zo ver gekomen, maar nu ze hier was, vervaagden de gedachten aan de jaren van reizen snel, en drong het wanhopige heden zich op. Sisarqua opende haar kaken en boog haar nek. De zeeslang kon zich moeilijk concentreren. Het was al jaren geleden dat ze uit het water was geweest. Sinds ze had gebroed op het Eiland der Anderen had ze geen droog land meer gevoeld. Ze was nu ver weg van het hete droge zand en het zwoele water aldaar. Hier, in dit dichtbeboste land aan de koude rivier, kondigde de winter zich aan. De modderbank onder haar kronkelende lijf voelde hard en schurend aan. De lucht was te koud, en haar kieuwen droogden te snel uit. Daar kon ze weinig anders aan doen dan nog harder doorwerken. Ze dompelde haar kaken in de immense trog en kwam boven met een mondvol zilverachtige klei en rivierwater. Ze wierp haar grote kop achterover en slikte het gulzig door. Het was korrelig en koud, maar op een vreemde manier heerlijk. Nog een mondvol, nog een keer slikken. En nog een keer. Ze was de tel kwijt: ze wist niet meer hoeveel slokken van de grindachtige soep ze had doorgeslikt toen ze eindelijk de eeuwenoude reflex voelde die haar keelspieren aan het werk zette en haar gifklieren deed zwellen. Haar vlezige manen vormden zich tot een sidderende en giftige kam. Bevend over haar hele lengte sperde ze haar kaken wijd open, eerst moeizaam, kokhalzend, tot haar poging succesvol was. Ze sloot haar kaken om de vloeistof vast te houden, waarna ze het als een dunne maar krachtige stroom van klei, gal en speeksel, vol gif, uitspooog. Met moeite draaide ze haar kop en bewoog haar staart dichter naar haar lichaam toe. Het braaksel leek op dik en zwaar zilverdraad. Haar kop zwaaide heen en weer toen ze zichzelf met de vloeistof bedekte. Ze voelde een zware tred naderbij komen en de schaduw van de draak viel over haar heen.

Tintaglia stopte en sprak haar aan. ‘Goed, heel mooi. Een gelijkmatig

laagje om te beginnen, zonder oneffenheden. Zo hoort het.’

Sisarqua had geen tijd om een blik te werpen op de blauwzilveren koningin die haar zo prees. Al haar aandacht ging uit naar de cocon die haar de resterende wintermaanden zou moeten beschermen. Ze concentreerde zich daar wanhopig op, omdat ze zo vreselijk moe was.

Ze had slaap nodig. Ze verlangde zó naar slaap; maar ze wist dat ze nooit meer wakker zou worden als ze nu zou gaan slapen. ‘Maak het af,’ dacht ze bij zichzelf, ‘maak het af, dan kan je rusten.’

Overall om haar heen op de oever waren andere slangen met dezelfde taak bezig, de een met meer succes dan de ander. Ook waren er op de oever mensen druk in de weer. Sommigen droegen emmers water uit de rivier, anderen schepten zilverkleurige klei in kruiwagens.

Jongelui duwden de kruiwagens naar een haastig aangelegd reservoir. Water en klei werden gelost in de immens grote trog; andere werklui gebruikten spades en peddels om de grote klompen klei fijn te maken waarna ze er met water een fijne pap van maakten. Het was de smurrie die Sisarqua eerder had verslonden als hoofdbestanddeel voor haar bescherm laag.

De aanvullende ingrediënten waren even essentieel. Haar lichaam voegde het gif toe dat haar in een bijna doodslaap zou brengen. Haar speeksel voegde haar herinneringen toe aan haar cocon. Niet slechts haar eigen herinneringen als slang, maar alle herinneringen van haar soort.

Wat ontbrak waren de herinneringen die ze had moeten krijgen van toezichhoudende draken, die de slangen verzorgden terwijl ze hun omhulsels maakten. Ze had voldoende herinneringen om te weten dat er op z'n minst een paar draken aanwezig hadden moeten zijn, voor het kauwen van het geheugenzand en de klei en om hun eigen speeksel en geschiedenis toe te voegen. Maar ze waren er niet, en ze was te moe om zich af te vragen wat dit voor invloed zou hebben.

Een intense vermoeidheid overviel haar toen ze de plaats bereikte waar de ingang van haar cocon moest komen. Die moest zo gemaakt worden dat ze hem achter zich kon sluiten. Langzaam beseftte ze dat bij vorige generaties de draken de slangen soms hadden geholpen bij het dichten van hun cocons. Maar Sisarqua rekende niet op hulp. Slechts honderdnegentwintig slangen hadden zich verzameld aan de monding van de Slangenrivier voor deze wanhopige migratie naar de traditionele cocongonden.

Maulkin, hun leider, was zeer bezorgd omdat er zo weinig vrouwtjes onder hen waren: minder dan een derde. In een gewoon coconjaar moesten er honderden slangen zijn, minstens evenveel mannetjes als vrouwtjes. Ze hadden ook zo lang in zee gewacht en waren van zo ver gekomen om het voortbestaan van hun soort te waarborgen. Het was moeilijk te accepteren dat ze wellicht met te weinig waren en bovendien te laat.

De beproevingen van de reis hadden hun aantal nog meer gereduceerd. Ze wist niet zeker hoeveel van hen de coconstranden werkelijk hadden bereikt. Negentig ongeveer, dacht ze, maar het droevige nieuws was dat minder dan twintig van de overlevenden vrouwtjes waren. En overal om haar heen stierven uitgeputte slangen. Terwijl ze dit overdacht, hoorde ze Tintaglia met een werkmanspraken. 'Hij is dood. Pak je hamer en breek zijn cocon open. Werp hem terug in de trog met geheugenklei. Laat de anderen de herinnering aan zijn Voorouders in leven houden.' Ze zag het niet, maar ze hoorde Tintaglia de dode slang uit zijn onafgemaakte omhulsel trekken. Ze rook zijn vlees en bloed terwijl de draak het karkas verslond.

Honger en vermoeidheid verkrampen haar. Ze wilde dat ze Tintaglia's maaltijd kon delen maar ze wist dat het te laat was om nu te eten. De klei zat in haar maag en moest verwerkt worden.

En Tintaglia had het voedsel nodig. Ze was hier de enige nog levende draak om hen door dit proces te loodsen. Sisarqua begreep niet waar Tintaglia haar kracht vandaan haalde. De draak had dagenlang onafgebroken gevlogen om hen stroomopwaarts de rivier te leiden, die hen na decennia van veranderingen vreemd voorkwam. Ze zou niet veel reserves meer over hebben en kon hen weinig meer bieden dan aanmoediging. Want wat kon één draak doen aan de behoeften van zoveel zeeslangen?

Als een ragfijn aandenken aan een droom dreef er een voorouderlijke herinnering haar gedachten binnen. 'Niet goed,' dacht ze. 'Niets van dit alles is goed, niets is zoals het hoort te zijn.' Dit was de rivier, maar waar waren de weidse weilanden en de eikenbossen die hier ooit waren? De landen die tegenwoordig aan de rivier grensden, waren nu veenmoerassen, met nauwelijks enige vaste grond. Als de mensen de oever van dit strand niet hadden verstevigd met steen vóór de slangen waren aangekomen, zou de grond tot modder omgewoeld zijn. Haar voorouderlijke slangenherinneringen spraken van brede, zonnige graslanden en een rijke kleioever vlak bij een Ouderlingenstad. Draken zouden grote brokken klei uitgraven en met water tot smurrie vermengen, en de cocons van de slangen afsluiten.

En dit alles onder een heldere zomerzon, op het heetst van de dag.

Ze beefde van vermoeidheid, en de herinnering vervaagde alweer. Ze was maar een slang, alléén, ploeterend met het laagje dat haar moest beschermen tegen de winterkou terwijl haar lichaam de transformatie onderging. Een slang alleen, koud en vermoeid, die eindelijk thuis was na jarenlange omzwervingen. Haar gedachten gingen terug naar de voorbije maanden.

Het laatste deel van haar reis had één lange strijd geleken tegen de rivierstroom en de rotsige ondiepten. Ze was nieuw in Maulkins kluwen en ze was verbijsterd. Meestal bestond een kluwen uit twintig tot veertig slan-

gen, maar Maulkin had iedere slang die hij kon vinden verzameld en leidde hen noordwaarts. Daardoor was de voedselvoorziening veel moeilijker geweest, maar hij had het noodzakelijk geacht. Nog nooit had ze zoveel slangen gezamenlijk zien reizen in één enkele kluwen. Sommigen waren gedegeneerd naar niets minder dan beesten, en anderen waren halfgek door verwarring en angst. Vergeetachtigheid had de geest van te velen aangetast. Maar toch, terwijl ze de Profeet-Slang met de gouden pseudoogen hadden gevolgd in een lange rij, herinnerde ze zich de aloude migratieroute bijna.

Overal om haar heen hadden geesten en informatie zich samengebond in de haar omringende slangen. Deze zware reis had goed aangevoeld, méér dan wat dan ook sinds lange tijd.

Maar toch had ze haar momenten van twijfel. Haar voorouderlijke herinneringen aan de rivier zeiden haar dat de waterroute rustig en diep zou zijn, en rijk aan vis. Haar oude dromen vertelden haar van glooiende heuvels en weiden, en open wouden vol wild voor hongerige draken. Deze rivier had een diepe geul waarin een schip kon varen, maar hij stroomde kronkelend landinwaarts door een torenhoog bos, dichtbegroeid met kruipplanten en kreupelhout. Dit *kon* de weg niet zijn naar haar oude congrondren. Niettemin had Maulkin hardnekkig voet bij stuk gehouden.

Haar twijfel was zo sterk geweest dat ze bijna teruggegaan was. Ze was bijna de ijzige, melkwitte rivier ontvlucht, om terug te keren naar de warmere oceanen in het zuiden.

Maar als ze achterbleef of van de route wilde afwijken, kwamen andere slangen haar achterna en dreven haar terug de kluwen in. Ze *moest* wel volgen.

Maar hoewel ze wellicht aan Maulkins visie twijfelde, Tintaglia's gezag had ze nooit betwist.

De blauwzilveren draak had Maulkin als hun leider erkend en hielp het vreemde vaartuig dat hun kluwen begeleidde. De draak vloog boven hen en moedigde ze aan, terwijl ze de kluwen slangen noordwaarts leidde, en daarna stroomopwaarts.

Het zwemmen ging goed tot aan de tweevoeter-stad Trehaug. Moeizaam, maar zonder noemenswaardige problemen, hadden ze het schip gevolgd dat hen leidde.

Maar voorbij die stad veranderde de rivier. Het schip was daar gestopt, vanwege de ondiepten in de rivier. Voorbij Trehaug werd de rivier breder en splitste zich op in zijrivieren. Brede stroken grind en zand doemden op en slingerplanten en hun wortels verstikten de oevers.

De rivier die zij volgden werd ondiep en meanderend, soms bezaaid met rotsen, en andere keren onbegaanbaar door riet. Opnieuw wilde Sisarqua

terugkeren, maar net als de anderen liet ze zich voortjagen door de draak. En verder gingen ze weer.

Met meer dan honderd soortgenoten had ze ploeterend en spartelend de houten constructie die de mensen hadden gemaakt beklommen, in een poging om dieper water te bereiken na de laatste dodelijke ondiepe wateren. Velen waren tijdens dat deel van de reis gestorven. Kleine verwondingen die in het helende, zoute zeewater snel zouden zijn genezen, werden etterende zweren in de rivierstroom. Na de lange verbanning op zee waren veel van de grote slangen zwak geworden van lichaam en geest. Zoveel dingen klopten niet. Er waren te veel jaren verstreken sinds ze hadden gebroed. Deze reis zouden ze decennia geleden hebben moeten maken, als gezonde jonge slangen, en de migratiereis stroomopwaarts in hartje zomer, toen hun lijven nog glad van het vet waren. Maar nu arriveerden ze in de koude winterregens, dun en geteisterd door huidandoeningen, maar vooral veel ouder dan welke slang dan ook ooit voor hen was geweest.

De enige draak die over hen waakte was zelf nog maar net een jaar geleden getransformeerd. Tintaglia vloog boven hen, glinsterend in de winterzon die haar af en toe bescheen. 'Niet ver meer!' riep ze hen toe. 'Voorbij de houten ladder wordt het water dieper en kunnen jullie vrijuit zwemmen. Blijf in beweging.'

Sommigen waren simpelweg te uitgeput en te dun voor zo'n reis. Een grote, oranje slang bezweek terwijl hij half over de boomstammen lag, en was niet meer in staat verder te gaan.

Sisarqua was vlak bij hem toen zijn spitse kop ineens onder water verdween. Ongeduldig wachtte ze tot hij weer verder zou gaan. Toen beefde zijn puntige kam en liet hij een laatste dosis gif los. De laatste zwakke tekenen van leven, de laatste verdedigingsreflex, maar een duidelijk teken dat hij dood was. De reuk en smaak van het gif in het water kondigde haar feestmaal aan.

Sisarqua aarzelde niet. Ze was de eerste die zijn lichaam aanviel, en haar muil vulde zich met zijn vlees, dat ze gulzig verslond voor de rest van de kluwen het in de gaten had. De plotselinge voeding deed haar bijna evenzeer duizelen als de stroom van zijn herinneringen. Zo deed haar soort dit: de doden werden niet verkwist, maar dienden ter voeding en kennis. Net zoals elke draak de herinneringen van haar bloedlijn meedroeg, zo droeg elke slang de herinneringen van zijn voorgangers met zich mee. Dat was althans de bedoeling... Sisarqua en alle andere slangen die voortkronkelden waren al te lang slang geweest. De herinneringen waren vervaagd, en daarmee ook de intelligentie. Zelfs sommige slangen die de migratie zouden volbrengen waren nog slechts magere schaduwen van wat ze hadden moeten zijn. Wat voor draken zouden zij worden?

Haar kop, met opgezwollen kam, rukte nog een homp vlees uit de oranje slang. Haar brein werd overspoeld door herinneringen aan rijke viswateren en nachtenlange gezangen onder heldere hemelen. Die herinnering was heel oud. Ze vermoedde dat het jaren geleden was geweest dat een kluwen de Overvloed had bereikt en onder een sterrenhemel hun stemmen hadden laten klinken.

Andere slangen omringden haar, sissend en met opzwellende kammen, om te delen in het feestmaal. Ze verzwoeg een laatste homp vlees voor ze de stronk passeerde die de oranje slang fataal was geworden. Ze had het vlees verslonden en voelde haar slokdarm aangenaam opzwellen. *De hemel*, dacht ze, en ze voelde de herinneringen van de oranje slang binnendringen. De hemel, open en weids als de zee. Spoedig zou ze verder gaan. Niet veel verder, had Tintaglia beloofd.

Maar afstand is één ding voor een vliegende draak, maar voor een ploeterende slang in een ondiepe rivier is het iets heel anders. Ze zagen de kleibanken niet meer die middag. De nacht viel plotseling, en de dag was voorbij voor ze goed en wel was begonnen. Sisarqua moest nog een nacht de kou doorstaan waaraan ze in de ondiepe rivier niet kon ontsnappen. Het water dat langs haar stroomde kon haar kieuwen nauwelijks nat houden; de huid op haar rug voelde alsof ze zou barsten door de droge, schurende kou. In de late ochtend, in het vage zonlicht dat zijn weg vond door de dichte begroeiing, bleek dat er meer slangen waren die hun migratie niet zouden voltooien. En weer had ze het geluk dat ze zich kon voeden met een van de lijken, voor de rest van de horde haar verdreef. Tintaglia cirkelde weer boven hen, en beloofde hun dat de reis naar Cassarick en de rust nu niet lang meer zou duren – de lange, vredige rust van de transformatie.

De dag was kil geweest en de huid op haar rug was uitgedroogd door de lange nacht boven water. Ze voelde de huid barsten onder haar schubben en als ze even onder kon duiken in een dieper gedeelte, om haar kieuwen nat te houden, prikte het rivierwater gemeen in haar huid. Ze voelde het zure water bijten. Als ze de cocongonden niet snel bereikte, zou ze het niet overleven.

De middag was zowel vreselijk kort als pijnlijk lang. In de diepere gedeelten waar ze kon zwemmen, beet het water in haar huid. Maar dat was nog altijd beter dan de plekken waar ze op haar buik moest kronkelen als een landslang, zoekend naar grip op de glibberige rotsen van de rivierbedding. Overall om haar heen kronkelden grote zeeslangen, in een poging stroomopwaarts te komen.

Toen ze eindelijk aankwam, besepte ze het in eerste instantie niet. De zonging al onder, achter de hoge boomtoppen bij de rivier. Wezens die echter geen Ouderlingen waren, hadden toortsen ontstoken en in een cirkel ge-

plaatst op de modderige rivieroever. Ze tuurde naar hen... Mensen. Doodgewone tweevoeters, weinig meer dan prooi. Ze renden heen en weer, gedienstig aan Tintaglia, zoals de Ouderlingen ooit deden. Gek genoeg was het vernederend. Waren draken al zo diep gezonken dat ze nu zomaar met mensen om moesten gaan?

Sisarqua hief haar kop en proefde de nachtelijke lucht. Het klopte niet... het klopte helemaal niet. Ze kon in haar hart geen bevestiging vinden dat dit de coongrond was. Toch zag ze op het strand enkele slangen die haar voor waren gegaan. Enkelen waren al ingekapseld in cocons van zilverageaderde klei en hun eigen speeksel. Anderen worstelden nog, dodelijk vermoeid, om hun taak te voltooien.

De taak voltooien... ja. Haar geest concentreerde zich op het heden. Geen tijd meer voor herinneringen. Met een laatste worp bracht ze de laatste klei en gal aan waarmee ze haar cocon kon voltooien. Maar ze was nu leeg, ze had zich verrekend. Ze had niets meer om haar cocon af te sluiten. Als ze de smurrie nog wilde bereiken, zou haar cocon breken en ze wist maar al te goed dat ze de kracht niet had om opnieuw te beginnen.

Zo dichtbij was ze gekomen, en toch zou ze hier sterven, om nooit meer te herrijzen.

Een golf van paniek en woede overspoelde haar. Ze twijfelde: zou ze zich vrij maken of zou ze stil blijven liggen? De stilte won, versterkt door een vloed van herinneringen. Dat was de waarde van voorouderlijke herinneringen; soms won de wijsheid van vroeger het van de gruwelen van het heden. In de stilte klaarde haar geest op. Ze kon steunen op herinneringen van slangen die ooit zo'n beproeving hadden doorstaan, en van slangen die dat *niet* hadden gedaan. De lijken van de minder gelukkigen werden verslonden door de overlevenden.

Dus zelfs de herinneringen aan fatale vergissingen konden de overlevenden van pas komen.

Ze zag nu duidelijk drie mogelijkheden. In haar cocon blijven en de hulp van een draak inroepen om hem af te sluiten. Dat zou haar niet helpen; Tintaglia had al zoveel te doen.

Zich vrijmaken en de draak om voedsel vragen om weer op krachten te komen en een nieuwe cocon fabriceren? Ook een onmogelijke oplossing.

De paniek kwam weer bovendrijven... Maar deze keer wist ze die uit eigen macht te bedwingen. Ze zou hier niet sterven. Ze was van te ver gekomen en ze had te veel gevaren bedwongen om de dood nu te laten winnen. Nee. Ze zou blijven leven, in de lente als draak herrijzen en haar plek in de hemel opeisen. Ze zou vliegen. Hoe dan ook.

Maar hoe?

Ze zou als koningin herrijzen. Dat wat haar toekwam opeisen. Het recht

op eerste keus op overleven in zware tijden. Met haar laatste krachten stootte ze een naam uit: 'Tintaglia!'

Haar kieuwen waren te droog, en haar keel was vrijwel verwoest door het spinnen van de klei in zilverdraad. Haar hulproep was niet veel meer dan een fluistering. En zelfs de kracht om uit haar cocon te breken was compleet verdwenen. Ze ging sterven.

'Verkeer je in moeilijkheden, schoonheid? Ik voel je pijn. Kan ik je helpen?'

In haar cocon kon ze haar kop niet draaien, maar wel haar ogen, om te zien wie haar toesprak. Een Ouderling. Hij was heel klein en heel jong, maar toen hun geesten elkaar raakten, was het overduidelijk. Dit was niet zomaar een mens, hoewel zijn verschijning daar nog wel op leek.

Haar kieuwen waren zo droog. Slangen konden een zekere tijd boven water leven, en zelfs zingen, maar de lange blootstelling aan de koude, droge lucht brachten haar aan de grens van haar vermogen om te overleven in de Schaarste. Ze haalde diep adem... ja. De geur was er en ze *wist* dat Tintaglia hem had verkozen. Hij droeg haar verheven stempel.

Langzaam opende ze haar ogen en sloot ze weer. Ze kon hem nog steeds niet duidelijk zien. Ze droogde te snel uit. 'Ik kan het niet...' zei ze. Dit waren de enige woorden die ze kon uitbrengen.

Ze voelde hem opzwellen van smart. Even later sloeg hij alarm. 'Tintaglia! Deze is in moeilijkheden! Ze krijgt de cocon niet dicht. Wat moeten we doen?'

De stem van de draak dreunde over de cocongronden: 'De kleismurrie, zo nat mogelijk! Giet het erin. Aarzel niet. Bedek haar kop ermee en smeer het over de opening van haar cocon. Verzegel haar en zorg dat de eerste laag heel nat is.'

Terwijl ze sprak, haastte de draak zich naar Sisarqua. 'Een vrouwtje! Wees sterk, zuster. Slechts enkelen zullen koningin worden. En jij moet een van hen zijn.'

De werklui kwamen aanrennen, sommigen met kruiwagens, en anderen met emmers vol zilveren klei. Ze had haar kop zo ver mogelijk naar binnen gedraaid en sloot haar ogen.

De jonge Ouderling schreeuwde zijn bevelen, en joeg de mannen op. 'Nu meteen! Wacht niet op Tintaglia! Haar huid en ogen drogen te snel uit. Gooi het erin... zo ja, méér! Nog een emmer. Vul die kruiwagen nog eens! Schiet toch op, man!'

Alles viel over haar heen, doordrenkte haar en sloot haar af. Haar eigen gif, dat in de cocon aanwezig was, begon te werken. Ze voelde zich wegzinken in iets dat geen slaap was. Maar niettemin rust. Gezegende, gezegende rust.

Ze voelde dat Tintaglia vlak bij haar stond. Ze voelde de plotselinge warme, uitgebraakte smurrie en besepte dankbaar dat de draak haar cocon verzegeld had. Heel even prikte herinneringrijk gif in haar huid. Niet alleen de drakenherinneringen van Tintaglia, maar ook die van de slangen die ze recentelijk had verslonden, versterkten haar cocon. Vaag hoorde ze Tintaglia de dravende werklui aansporen.

‘Haar cocon is dun hier. Hier ook. Haal klei en breng het in laagjes aan. Verstevig de cocon dan met bladeren en stokken. Zorg dat er geen licht en kou bij kan komen. Ze zijn al laat, dus mogen ze de zon niet voelen tot de zomer hen verwarmt, want ik ben bang dat ze tegen de lente nog niet volledig ontwikkeld zijn. En als jullie klaar zijn, kom dan naar de oostkant van het terrein. Daar ligt nog een slang te worstelen.’

De stem van de Ouderling drong vaag Sisarqua’s tanende bewustzijn binnen. ‘Hebben we haar cocon op tijd afgesloten? Zal ze het overleven?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Tintaglia ernstig. ‘Het is al laat in het jaar, de slangen zijn oud en moe en de helft is uitgehongerd. Sommigen van de eerste lichtung zijn al in hun cocon gestorven. Anderen zwoegen nog in de rivier, of op de ladder. Velen zullen sterven voor ze het strand bereiken. Dat is dan nog een voordeel; hun lichamen kunnen de anderen voeden die dan meer kans op overleving hebben. Maar de slangen die in hun cocons sterven, zie ik vooral als verspilling en teleurstelling.’

Duisternis omsloot Sisarqua. Ze kon moeilijk zeggen of ze verkleumd tot op het bot was of aangenaam verwarmd. Ze zonk nog dieper weg, maar toch voelde ze de pijnlijke stilte van de jonge Ouderling nog. Toen hij eindelijk sprak, hoorde ze zijn woorden meer in gedachten dan van zijn lippen. ‘De mensen van de Wilde Regenwouden zouden graag de cocons krijgen van de dode slangen. Dat noemen ze toverhout en dat is een waardevol bezit...’

‘Nee!’ De nadrukkelijke weigering van de draak bracht Sisarqua bijna weer bij bewustzijn. Maar haar uitgeputte lichaam hield dat niet lang vol en bijna onmiddellijk gleed ze weer weg. Tintaglia’s woorden volgden haar terwijl ze wegzonk naar een plek, de dromen voorbij.

‘Nee, kleine broeder. Wat van de draken is, blijft van de draken! Als de lente aanbreekt, zullen sommige cocons uitkomen. Die draken zullen de cocons en lichamen verslinden van hen die niet uitkwamen. Zo doen we dat altijd, en zo behouden we onze soort. Zij die sterven schenken kracht aan hen die voortleven.’

Sisarqua vroeg zich heel even af wat haar lot zou zijn... en toen gleed ze weg in totale duisternis.

De Rivierman

Het had lente moeten zijn. Verdomd koud anders voor de lente. Verdomd koud om buiten aan dek te slapen in plaats van in de kajuit. Gisteravond, met de rum in zijn lijf en de twinkelende sterrenhemel boven het bladerdak van het regenwoud, had het een prima idee geleden. Maar de nacht had toen niet zo kil geleden, met de tjirpende insecten en de nachtvogels die elkaar toeriepen, terwijl de vleermuizen piepten en kriskras door de lucht schoten boven de rivier. Het had een prima nacht geleden om aan dek van zijn schip te liggen om naar de wijde wereld om hem heen te kijken en om te genieten van de rivier en de Wilde Regenlanden, en zijn eigen plek in het grote geheel. Tarman had hem stilletjes gewiegd en alles was goed.

In de staalgrijze dageraad, met de dauw op zijn huid en kleren, en zo stijf als een plank, leek het eerder een kinderachtige ingeving die meer bij een twaalfjarige paste dan bij een Rivierman van bijna dertig. Hij kwam langzaam overeind en ademde diep uit in de kille ochtendlucht. Daarop liet hij een hartgrondige boer, veroorzaakt door de rum van gisteravond. Kreunend en steunend krabbelde hij overeind en keek om zich heen. Ochtend... ja.

Hij plaste over de reling en overdacht de komende dag eens. Ver boven zijn hoofd, in de boomtoppen van het bladerdak, ontwaakten de dagvogels en schreeuwden elkaar toe.

Maar onder de bomen, aan de rivierkant, waren dageraad en daglicht een schaars goed.

Het licht sijpelde door naar beneden, gefilterd door duizenden nieuwe bladeren en ontdaan van haar warmte vóór het hem bereikte. Naarmate de zon hoger klom, zou hij over de rivier schijnen en door het bladerdak de onderkant van de bomen bereiken. Maar nu nog niet. Dat zou nog uren duren.

Leftrin strekte zich uit en rolde met zijn schouders. Zijn shirt plakte onaangenaam aan zijn huid. Nou ja, dat verdiende hij ook wel. Als iemand van zijn bemanning zo stom was geweest om buiten aan dek in slaap te vallen, zou hij hem dat ook hebben ingepeperd. Maar dat was niet het geval. Alle elf zijn mannen sliepen in de nauwe kooien die tegen de achterwand van de kajuit lagen. Zijn eigen, wat ruimere kooi was onbeslapen. Stom...

Het was te vroeg om al wakker te zijn. Het vuur in de kombuis was nog uit; er stond geen theewater op en er was nog niks te eten. En daar stond-ie dan, klaarwakker. Hij was van plan om een eind te gaan wandelen. Het was een vreemde impuls, waar hij geen rationele verklaring voor had, maar toch kon hij er geen weerstand aan bieden. Hij wist dat het voortkwam uit de bijna vergeten dromen van de nacht daarvoor. Hij probeerde ze terug te halen, maar de gedachteflarden werden steeds minder grijpbaar, tot ze verdwenen waren.

Niettemin wilde hij zich eraan overgeven. Hij negeerde dergelijke opwellingen zelden, en de keren dat hij dat wél had gedaan, betreurde hij nog steeds.

Hij ging de kajuit binnen en liep langs zijn slapende bemanning, naar zijn eigen kooi. Daar verwisselde hij zijn dekschoenen voor een paar ingevette leren knielaarzen, die nogal versleten waren; de zuurrijke wateren van de Wilde Regenrivier waren niet vriendelijk voor schoeisel, kleding, hout of huid. Maar zijn laarzen zouden nog wel een paar wandelingen overleven, en zijn huid ook nog wel.

Hij pakte zijn jas, sloeg 'm over zijn schouders en liep terug langs de bemanning. Hij schopte tegen het voeteneind van de roerganger. Swarges hoofd kwam met een schok overeind, en de man staarde hem met waterige ogen aan.

'Ik ga aan wal, even de benen strekken. Ben waarschijnlijk terug voor het ontbijt.'

'Aye,' antwoordde Swarge, die daarmee ongeveer de grens van zijn conversatietalent had bereikt. Leftrin bromde iets ter bevestiging en verliet de kajuit.

De avond tevoren hadden ze het schip met de neus op de drassige oever aangemeerd en vastgelegd aan een overhangende boom. Leftrin sprong van de boeg van de boot op de met modder bedekte rietbank. De op de boot geschilderde ogen leken in de duisternis onder de bomen te staren. Tien dagen geleden hadden een warme wind en heftige regenstormen de Wilde Regenrivier tot flinke hoogten opgestuwd, waardoor de oevers blank waren komen te staan.

In de laatste twee dagen was het water ietwat gedaald, maar de planten aan de oever waren zich nog aan het herstellen van het zilte water. Het riet

was bedekt met vuil en het meeste gras was platgedrukt door de modder-vloed. De lage oever was bezaaid met kleine poeltjes vrijstaand water. Ter-wijl Leftrin voortliep, vulden zijn voetafdrukken zich met water.

Hij wist niet precies waar hij heen ging of waarom. Hij volgde zijn intuïtie toen hij de oever verliet en de schaduw van de dichte begroeiing betrad. Daar waren de gevolgen van de recente overstroming nog duidelij-ker. Zwerfhout lag kriskras vastgeklemd tussen de boomstronken. Een wirwar van modderig lover en klimplanten zat verstrikt tussen de bomen en struiken. Zilte riviermodder bedekte het mos en de lage planten. De gigantische boomstammen van het regenwoud waren onkwetsbaar voor de meeste overstromingen, maar het kreupelhout dat in hun schaduw woeker-de niet. Op sommige plekken had de stroom een pad door de begroeiing gevormd; op andere plekken bedekte de blubber het gebladerte dusdanig dat het een modderberg was geworden.

Waar mogelijk, ploeterde Leftrin over de paden die de rivierstroom in het kreupelhout had gevormd. Waar de modder te zacht werd, zakte hij weg in het smerige struikgewas. Al snel was hij doorweekt en vuil. Een tak die hij opzij duwde, schoot terug en besmeurde zijn gezicht met modder. Snel veegde hij het bijtende spul van zijn kin. Zoals veel riviermannen waren zijn armen en gezicht getekend door de blootstelling aan het zurige water van de Wilde Regenrivier. Het gaf zijn gezicht een gelooid en verveerd uiterlijk, in scherp contrast met zijn grijze ogen. Zelf geloofde hij dat hij daarom minder gezwollen en vergroeiingen had dan de meesten van zijn Wilde Regenbroeders. Niet dat hij zich beschouwde als een knappe man. De terloopse gedachte deed hem spijtig grijnzen. Hij zette het van zich af, zoals je een tak wegduwde, en vervolgde zijn weg.

Plotseling bleef hij staan. Een gevoel dat zich niet liet omschrijven, een bepaalde geur, iets in zijn ooghoek – en hij wist dat hij dichtbij was. Hij stond heel stil en nam de hele omgeving nauwlettend op. Hij keek er eerst overheen en zijn nekharen gingen overeind staan toen zijn blik er plotseling op viel. Daar. Hoewel het door de rivier met modder bedekt was, scheen het grijs er vaag doorheen. Een stronk toverhout.

Hij was niet groot, niet zo groot als hij wel eens had gehoord. De diameter was misschien tweederde van zijn eigen lengte, en hij was niet groot. Maar groot genoeg, vond hij. Groot genoeg om hem erg rijk te maken. Hij keek over zijn schouders, maar het struikgewas dat zijn uitzicht op de rivier en zijn schip belemmerde, beschermde hem ook tegen spione-rende ogen. Hij betwijfelde of er iemand van zijn bemanning nieuwsgierig genoeg was geweest om hem te volgen. Zij sliepen nog toen hij vertrok, en ze lagen ongetwijfeld nog onder zeil. De geheime schat was van hem alleen.

Hij baande zich een weg door de vegetatie tot hij de cocon kon aanraken.

Dood. Dat wist hij al voor hij hem had aangeraakt. Als jongen was hij wel eens in de Gekroonde Haan geweest. Hij had Tintaglia's cocon gezien voor ze was uitgekomen en herkende de sensatie die dat in hem had doen ontwaken. De draak in deze cocon was gestorven en zou nooit uitkomen. Het maakte hem niet veel uit of de cocon nog steeds op de coconstranden lag of dat hij was gedood door het geweld van de overstroming. De draak binnenin was dood, het toverhout kon geborgen worden en hij was de enige die de locatie kende. En hij had het geluk een van de weinigen te zijn die het beste wist hoe het gebruikt moest worden.

Vroeger, toen de Khuprusfamilie hun onmetelijke fortuin had vergaard met toverhout, toen nog niemand wist wat het 'hout' werkelijk was, waren de broers van zijn moeder toverhoutbewerkers. Als jongetje was hij kind aan huis bij het lage gebouw waar de zagen van zijn ooms stukje bij beetje door het ijzerharde materiaal klieften. Hij was negen toen zijn vader hem oud genoeg vond om bij hem op de boot te komen werken. Hij nam zijn rechtmatige taak op zich als scheepsman en leerde het vak van onderaf. Maar toen hij net eenentwintig was geworden, stierf zijn vader en erfde hij het schip. Hij was bijna zijn hele leven rivierman geweest. Maar van zijn moeders kant had hij de kennis meegekregen van de toverhouthandel en de kennis hoe het precies te gebruiken.

Hij liep een rondje langs de cocon, wat vrij moeizaam ging. Het hoge water had het ding vastgeklemd tussen twee bomen. Eén uiteinde was diep in de modder geslagen terwijl het andere uiteinde in een hoek naar boven wees, bedolven onder de rommel. Hij wilde alle troep eraftrekken zodat hij hem goed kon bekijken, maar besloot hem toch maar gecamoufleerd te laten. Hij ging snel terug naar het schip, zich heimelijk bewegend terwijl hij een rol touw pakte, en keerde snel terug om zijn vondst veilig te stellen. Het was een smerig karweitje, maar toen hij klaar was, zag hij tevreden dat zelfs als de rivier weer zou stijgen zijn schat stevig vast zat.

Terwijl hij terug naar zijn schip ploeterde, voelde hij een sok in een van zijn laarzen vochtig worden. Zijn voet begon te steken. Hij verhoogde zijn tempo, in zichzelf vloekend.

Hij zou nieuwe laarzen moeten kopen tijdens de volgende stop. Parrotton was een van de kleinste en nieuwste nederzettingen aan de Wilde Regenrivier. Alles daar was duur en runderlederen laarzen uit Chalced waren moeilijk te vinden. Hij zou overgeleverd zijn aan de genade van iemand die zo'n paar te koop had. Even later trok er een zure glimlach over zijn gezicht. Hij had een cocon ontdekt die meer zou opbrengen dan tien jaar scheepswerk, en hij deed moeilijk over de prijs van een paar nieuwe laarzen. Wanneer de cocon in delen was gezaagd en discreet was verkocht, zou hij zich nooit meer zorgen hoeven te maken om geld.

Zijn hoofd zat vol vragen. Vroeg of laat zou hij moeten beslissen wie hij kon vertrouwen om zijn geheim mee te delen. Hij had iemand anders nodig aan de andere kant van de zaag én mannen om de zware planken naar de boot te helpen sjouwen. Zijn neven? Misschien. Bloed was dikker dan water, zelfs het zilte water van de Wilde Regenrivier.

Konden zij discreet genoeg zijn? Volgens hem wel. Ze zouden voorzichtig moeten zijn. Vers verwerkt toverhout herkende men van verre; het had een zilveren glans en een onmiskenbare geur. Toen de Wilde Regenhandelaars het voor het eerst ontdekten, waardeerden zij vooral de eigenschap om het zure rivierwater te weerstaan. Zijn eigen schip, Tarman, was een van de eerste schepen waarvan de romp gebouwd was met toverhout. De Wilde Regenbouwers konden toen niet vermoeden welke magische eigenschappen het hout bezat. Ze beschouwden het slechts als een schat aan oud hout uit de begraven stad die ze hadden ontdekt.

Pas toen ze grote en geavanceerde schepen hadden gebouwd, schepen die behalve de rivier óók de kusten konden bevaren, ontdekten ze de werkelijke krachten van het materiaal. De boegbeelden van die schepen hadden iedereen geschokt toen ze, generaties nadat de schepen waren gebouwd, tot leven begonnen te komen. De sprekende en bewegende boegbeelden waren voor iedereen een wonder. Er waren niet veel levende schepen en ze werden bijzonder goed beschermd. Geen ervan werd ooit verkocht buiten het Handelsbondgenootschap. Alleen een Handelaar uit Beijerstad kon een levend schip kopen en alleen levende schepen konden veilig stroomopwaarts de Wilde Regenrivier bevaren. De rompen van gewone schepen legden het snel af tegen het zure water van de rivier. Wat voor betere manier bestond er om de geheime steden en hun bewoners van de Wilde Regen te beschermen?

Pas veel recenter ontdekte men wat het toverhout nu precies was. De immense cocons in de Gekroonde Haan waren niet van hout; het waren drakencocons geweest die ter bescherming de stad waren binnengesleurd om ze te behoeden voor een vulkaanuitbarsting, lang geleden. Niemand sprak graag over wat dat werkelijk betekende. Tintaglia de draak was levend tevoorschijn gekomen uit haar cocon. Hoeveel van die andere zogenaamde houten stronken die waren verzaagd voor de schepen hadden levensvatbare draken bevat? Zelfs Tintaglia zweeg over dit onderwerp. Niettemin verwachtte Leftrin dat als iemand achter zijn vondst kwam, deze in beslag zou worden genomen. Hij kon het zich niet permitteren dat het bij iedereen in Trehaug of Beijerstad bekend zou worden en Sa verhoedde dat de draak zélf het zou horen. Dus hij zou alles doen wat hij kon om deze ontdekking voor zichzelf te houden.

Het irriteerde hem dat een schat die hij vroeger aan de hoogste bidder

had kunnen verkopen, nu stilletjes en heimelijk moest verdwijnen. Maar er zou een markt voor zijn. Een goede markt. In een stad als Beijerstad, met al haar concurrerende kooplui, was er altijd wel iemand die iets wilde kopen zonder naar de bron te vragen; een ambitieuze koopman die best bereid was te handelen in illegale goederen om in het gevlij te komen bij de Satraap van Jamaillia.

Maar het serieuze geld en de beste aanbiedingen zouden van de Chalcedaanse kooplieden komen. De ongemakkelijke vrede tussen Beijerstad en Chalced was immers nog heel broos.

Kleinere verdragen waren dan wel getekend, maar over belangrijke beslissingen aangaande grenzen, handel, tarieven en vrije doorgang moest nog onderhandeld worden. De gezondheid van de heerser van Chalced, zo werd gefluisterd, ging achteruit. Chalcedaanse afgezanten hadden al geprobeerd stroomopwaarts de Wilde Regenrivier te bereizen. Ze waren teruggestuurd, maar iedereen wist wat hun missie had ingehouden: ze wilden drakenlichaamsdelen kopen.

Drakenbloed voor elixers, drakenvles ter verjonging, drakentanden voor dolken, schubben voor lichte en flexibele wapenrusting en drakenplassen voor potentie. Elk ouwewijvenpraatje over de medicinale en magische krachten van draken was de Chalcedaanse adel kennelijk ter ore gekomen. Elke edelman wilde in de gunst van de hertog komen door hem een geneesmiddel te brengen voor welke krankzinnige, dodelijke ziekte dan ook. Maar wat ze niet wisten was dat Tintaglia voortgekomen was uit de laatste 'toverhout' cocon die de Wilde Regenlanders in hun bezit hadden gehad; er wáren geen drakenembryo's meer om af te slachten en te verscheppen naar Chalced. En dat was maar goed ook. Persoonlijk was Leftrin het met de meeste Kooplieden eens: hoe eerder de hertog van Chalced in zijn graf lag, hoe beter het was voor de handel en voor de mensen. Maar hij deelde ook de pragmatische opvatting dat je tot het zover was maar beter zoveel mogelijk kon profiteren van die ouwe oorlogshitser.

Als hij daarvoor koos, hoefde hij niets anders te doen dan de loodzware cocon intact naar Chalced zien te krijgen. Daar zouden de overblijfselen van de halfgevormde draak een enorm bedrag opleveren. Gewoon de cocon naar Chalced brengen. Als je het zó zei, klonk het bijna simpel, alsof hij geen touwen en katrollen nodig zou hebben om hem te kunnen verplaatsen en aan boord te krijgen. Om nog maar te zwijgen van de geheimhouding, én het geheime transport vanaf de monding van de Wilde Regenrivier noordwaarts naar Chalced.

Zijn rivierboot kon deze reis niet maken. Maar als hij het voor elkaar kreeg, en niet beroofd of vermoord werd tijdens de heen- of terugreis, zou hij uiteindelijk een heel rijk man worden.

Hij ging steeds sneller strompelen. De pijn in zijn voet werd erger. Met een paar blaren kon hij wel leven, maar een open wond zou gaan zweren en hem wekenlang mank laten lopen.

Toen hij het struikgewas verliet en de oever weer naderde, rook hij de heerlijke geuren uit de kombuis al. Hij snoof het aroma van brood en koffie op en hoorde de stemmen van zijn bemanning. Tijd om aan boord te gaan en te vertrekken vóór iemand zich afvroeg wat hun kapitein in zijn schild had gevoerd tijdens zijn ochtendwandeling. Iemand was zo attent geweest een touwladder langs de boeg naar beneden te laten. Waarschijnlijk Swarge. Vergeleken met de rest dacht de roerganger altijd twee stappen vooruit. Op de boeg zat de lompe Eider stilletjes zijn ochtendpijp te roken. Hij knikte zijn kapitein toe en blies bij wijze van begroeting een kring van rook uit. Als hij al nieuwsgierig was waar Leftrin was geweest of waarom, liet-ie niks merken.

Leftrin overdacht nog steeds hoe hij de toverhouten cocon te gelde zou maken, toen hij zijn modderige voet op de eerste sport van de ladder zette. De geschilderde blik van de glinsterende, zwarte ogen van Tarman kruiste de zijne, en hij verstijfde. Een compleet nieuwe gedachte drong zich op. *Hou 'm zelf. Hou 'm zelf en gebruik 'm voor jezelf en je schip.* Geruime tijd stond hij stil op de ladder terwijl de diverse mogelijkheden zich aan hem openbaarden, zoals bloemen zich openvouwden in het ochtendlicht.

Hij gaf een klopje tegen de boot. 'Misschien doe ik dat wel, oude man. Misschien wel.' Vervolgens klom hij aan dek, trok zijn lekkende laars uit en gooidde hem in de rivier, die hem direct verzwolg.